

Arrest

nr. 143 486 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. B. HERMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Bangladesh en hebt u de Bengaalse nationaliteit. U zou in 1999 met uw eigen paspoort Bangladesh hebben verlaten en reisde over verschillende landen naar België waar u op 7 april 2000 asiel aanvraag. U verklaarde in uw eerste asielaanvraag Bangladesh te zijn ontvlucht nadat de Awami League (toenmalige machtspartij in Bangladesh) u als betrokkene bij bepaalde incidenten had opgegeven. U was een actief lid van de oppositiepartij BNP (Bangladesh Nationalist Party) en werd daarom gevisieerd door de AL. U zou na uw vertrek in één van die rechtszaken tot een lange gevangenisstraf zijn veroordeeld.

Op 3 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van verblijf omdat u zonder geldige reden geen gevolg had gegeven aan de

oproeping om u te horen op het CGVS in het kader van uw asielaanvraag. Uw beroep bij de Raad van State werd verworpen op 10 oktober 2007.

U zou sinds het jaar 2000 steeds in België hebben verbleven. In die periode had u een zwaar letsel aan uw been opgelopen waarvan u nog steeds hinder zou hebben. U deed in mei 2013 een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 december 2014 werd u bij een controle op zwartwerk opgepakt omdat u illegaal in het land verbleef. U werd naar een gesloten centrum overgebracht. Er werd een repatriëring naar Bangladesh voorzien op 17 februari 2015. Op 16 februari 2015 diende u hier een tweede asielaanvraag in. Op 20 februari 2015 nam het CGVS deze aanvraag in overweging. U herhaalde tijdens het gehoor in grote lijnen uw asielrelaas zonder nieuwe elementen of documenten aan te brengen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste moet het CGVS vaststellen dat, hoewel u ten aanzien van het CGVS tijdens het gehoor op 3 maart 2015 aanhaalde dat de door u aangehaalde problemen van voor uw vertrek uit Bangladesh in 1999 nog actueel zijn, u pas in 2015 een tweede asielaanvraag indiende, terwijl uw eerste asielaanvraag reeds in oktober 2007 teneinde liep. Dat u zulke lange periode in België zou hebben verbleven zonder opnieuw een asielaanvraag in te dienen, daar waar u nochtans bij een terugkeer naar Bangladesh de kans op vervolging waarschijnlijk achtte, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Immers, indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u sneller een tweede asielaanvraag zou hebben ingediend. Dit geldt des te meer daar blijkt dat het CGVS geen inhoudelijke beslissing had genomen aangaande uw eerste asielaanvraag aangezien u zich niet had aangeboden voor gehoor. U had aldus geen enkel idee wat de Belgische asielinstanties over uw asielmotieven zouden denken. Uw verklaring dat u niet wist dat men tweemaal asiel kan aanvragen in hetzelfde land (zie gehoorverslag CGVS 3/3/2015 p.2) kan niet overtuigen. U moet in al die jaren in België contact hebben gehad met verschillende mensen, waaronder ook advocaten, hetgeen blijkt uit de regularisatieaanvraag die u in 2013 indiende, zodat het niet opgaat te stellen dat u niet wist dat er een mogelijkheid was om een tweede asielaanvraag in te dienen. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen al danig ondermijnd. Het gegeven dat u uw tweede asielaanvraag ook pas indiende de dag voor een geplande repatriëring naar Bangladesh versterkt het vermoeden dat u deze aanvraag enkel indiende om een terugkeer te vrijdelen.

Ten tweede legt u tot op heden geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw asielrelaas. U gaf op 3 maart 2015 aan het CGVS te kennen stappen te ondernemen om documenten te verkrijgen. Dit is, gezien uw aanwezigheid sinds 2000 in België, moeilijk ernstig te noemen. U werd op 17 december 2014 opgepakt en opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas, vroeg dan ongeveer twee maanden later asiel aan op 16 februari 2015 om dan op 3 maart 2015 te verklaren dat u nog documenten zou verkrijgen ter staving van uw asielrelaas. U had ze aangevraagd enkele dagen vóór 3 maart 2015, de dag van het gehoor door het CGVS, zo verklaarde u. Omdat u niet wist dat u zo snel zou worden gehoord, kon u de documenten nog niet voorleggen. Bij navraag tijdens het gehoor bleken de documenten zelfs nog niet verstuurd te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 11-12). Dit alles is niet ernstig te noemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bijkomend merkt het CGVS nog op dat de waarde van Bengaalse documenten hoe dan ook beperkt is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het dossier, blijkt dat het in Bangladesh gemakkelijk is om eventueel via corruptie valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Ten derde, voor wat betreft de zogenaamde valse rechtszaak moet het CGVS vooreerst opmerken dat u verklaarde dat u met uw eigen paspoort Bangladesh verliet én dat u dat paspoort pas verkreeg nadat de valse zaken tegen u waren ingespannen (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 10). Ook in België verkreeg u via de Bengaalse ambassade in Brussel een paspoort nadat u vanuit Bangladesh een geboortekte had opgevraagd en laten opsturen (zie gehoorverslag CGVS p.5 en groene map). U zou daarbij weinig problemen hebben gehad. Dat komt bevreemdend over. Enerzijds verklaarde u de Bengaalse overheid te zijn ontvlucht omdat u in een valse zaak betrokken was verklaard en later zou zijn veroordeeld. Anderzijds hebt u diezelfde overheid wel om een geboortekte én paspoort, zowel in Bangladesh als in België, gevraagd. U zou zelfs uw eigen paspoort hebben gebruikt om het land te verlaten terwijl u gezocht zou worden door de autoriteiten. Uw verklaring dat u het paspoort via betaling verkreeg doet daar geen afbreuk aan. Wetende dat u gezocht werd wegens betrokkenheid in een

gerechtelijke zaak, is het niet aannemelijk dat u het risico nam om dan nog een paspoort onder uw eigen identiteit te regelen en daarmee het land te verlaten.

Ten vierde en voor wat betreft uw betrokkenheid bij de BNP dient het CGVS eveneens vast te stellen dat u hierin niet evenmin overtuigen. Blijkt volgens uw verklaringen dat u lid was van de BNP, zonder weliswaar een specifieke functie te hebben gehad. Echter bleek dat u geen kennis had van enig ideeëngoed van die partij, noch wist u iets over hun programma te zeggen of over inhoudelijke verschillen met de andere grote partij, de AL, omwille van dewelke u trouwens problemen kende (zie gehoorverslag CGVS p.10 en 11). U legde ook geen enkel stuk neer ter staving van uw betrokkenheid bij die partij en in België had u evenmin enig contact gehad met de mensen van deze partij. Wanneer u vroeger reclame maakte voor de partij, verwees u louter naar de liefde van de partij voor [Khaleda] Zia, maar dat kan niet overtuigen. Hoewel de grote politieke partijen in Bangladesh sterke figuren hebben aan de top, is er meer dan dat. Het vage verwijzen naar "ontwikkelen van land en studenten helpen", kan evenmin overtuigen. Dat zijn stellingen die elke partij kan opperen. Ten slotte verklaarde u zelfs dat u zelf niet zeker was waarom u destijds voor de BNP had gekozen (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat u zoiets verklaarde doet helemaal afbreuk aan uw beweerd politiek profiel, wat dan ook afbreuk doet aan uw relaas dat daarmee is verbonden.

Ten vijfde dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen (zie gehoorverslag CGVS p. 6) geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u in uw eerste asielaanvraag verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (zie DVZ verklaring eerste asielaanvraag). Echter verklaarde u ten aanzien van het CGVS, in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u gehuwd bent geweest en een kind heeft in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.4). Ook dit geeft aan dat u niet coherent bent in uw verklaringen en dat u tracht de Belgische asielinstantie te misleiden op een aantal vlakken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de "Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en de schending van de materiële motiveringsplicht".

2.2.1. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende het gedurende jaren niet indienen van een asielaanvraag oppert verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten niet op de hoogte te zijn van de wettelijke mogelijkheden en procedures ter zake en dat haar raadgevers opzichts haar geen gewag maakten van de mogelijkheid een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoekende partij meent zelfs in deze context te kunnen stellen dat verwerende partij faalde in haar wettelijke plicht om haar te bereiken en een degelijk onderzoek te verrichten.

2.2.4.2. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat indien verzoekende partij een gedegen grond zou hebben om een asielaanvraag in te dienen haar Raadgevers haar in 2013 wel adviseerden een regularisatieaanvraag in te dienen teneinde een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen, doch haar niet zouden hebben gewezen op de mogelijkheid om via het indienen van een tweede asielaanvraag ook deze mogelijkheid te benutten om een permanent verblijf in België te bewerkstelligen. Bovendien, indien verzoekende partij overtuigd was van het feit een vluchteling te zijn en aldus te moeten worden erkend, had zij los van de wetenschap of een tweede asielaanvraag hoegenaamd wel tot de wettelijke mogelijkheden behoorde toch, overtuigd van haar te erkennen status als vluchteling, een nieuwe aanvraag kunnen indienen wat hooguit had kunnen resulteren in een weigering op formele gronden. Het niet weten van de mogelijkheid meerdere asielaanvragen te kunnen indienen is dan ook geen verschoningsgrond voor iemand die echt vreest voor zijn leven en vrijheid om geen tweede asielaanvraag in te dienen. Ten slotte wijst de Raad erop dat er geen wettelijke verplichting bestaat in hoofde van verwerende partij om potentiële vluchtelingen op te sporen en hen te overtuigen een volgende asielaanvraag in te dienen.

2.2.5.1. Aangaande het ontbreken van bewijsstukken stelt verzoekende partij dat de Belgische overheid haar tot voor kort op geen enkel wijze heeft verzocht om welke stavingstukken dan ook voor te leggen. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij bijna geen enkel contact meer heeft met haar thuisland en zij nu nog onvoldoende tijd heeft om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het aan de asielzoeker zelf toekomt zijn asielrelaas te staven met alle mogelijke bewijsmateriaal en er op verwerende partij geen enkele wettelijke verplichting rust aan te duiden welk concreet bewijsmateriaal noodzakelijk is. Verder oordeelt de Raad dat het op heden teruglopend contact met het thuisland en het gebrek aan tijd niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard daar verzoekende partij reeds in 2000 een asielaanvraag had ingediend en zij vijftien jaar later stelt dat haar problemen die dateren van 1999 nu nog steeds actueel zijn. Verzoekende partij had derhalve ruim de tijd om te pogen bewijsstukken betreffende haar problemen in haar land van herkomst aan te brengen.

2.2.6.1. Met betrekking tot het reizen onder eigen naam en met een eigen paspoort oppert verzoekende partij dat het niet is omdat de politionele en gerechtelijke autoriteiten actie ondernomen hebben tegen

haar de overheden die documenten als paspoorten en geboorteakten uitreiken daarvan op de hoogte zijn.

2.2.6.2. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij niet kan weten in welke mate er tussen de diverse overheidsdiensten en zeker tussen de politionele en gerechtelijke diensten enerzijds en de overheden bevoegd voor het afleveren van paspoorten anderzijds al dan niet effectief wordt samengewerkt waardoor de aanvraag van een paspoort onder de eigen naam met de inherente bedoeling hiermede te reizen en het land te verlaten, daar waar reeds een zaak tegen haar werd geopend in het politiestation (administratief dossier, stuk 3, p. 3), een immens risico inhoudt daar verzoekende partij hierdoor aangeeft de mogelijke gerechtelijke procedure tegen haar ingeleid te willen ontvluchten. Verzoekende partij geeft aldus handelend haar intenties bloot waarbij zij onmogelijk met zekerheid kan inschatten wat de mogelijke repercussies zijn die zij vanuit bepaalde overheidsdiensten zal moeten ondergaan. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Waar verzoekende partij opwerpt dat het *“toch niet is omdat (zij) op heden, zegge en schrijve bijna twintig jaar later, geen grondige kennis kan tentoonspreiden mbt het inhoudelijke programma van de politieke partij waarvoor (zij) militeerde, dat (zij) leugenachtig zou zijn omtrent (haar) betrokkenheid”* stelt de Raad vast dat dit verweer het resultaat is van een verkeerde lezing van het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal. Immers staat in dit gehoorverslag het volgende te lezen:

“Waarom koos u toen voor de BNP? (...)

Kent u bvb verschil tussen BNP en AL, in die tijd, of nu? (...)

Kent u enige ideeën van de partij BNP? (stilte)

U moet tocht reclame hebben gemaakt voor BNP, in die tijd,...” (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

Verzoekende partij werd duidelijk niet gehoord over de huidige inhoud van het programma van haar partij, maar wel over het programma in de tijd toen zij er zich voor engageerde.

Daar waar verzoekende partij het vervagen van haar geheugen zou bedoelen – hoewel niet aldus geëxpliciteerd – oordeelt de Raad dat niet kan worden aangenomen dat zij als actief en geëngageerd lid niet het minste concreet antwoord kan naar voor brengen aangaan het ideeëngoed en het programma van haar partij en van de verschilpunten met de andere grote partijen ten tijde dat zij voor haar partij militeerde.

Het verweer van verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd.

2.2.8. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat haar ernstige fysieke beperkingen, die neigen naar een quasi-invaliditeit, ertoe bijdragen dat door een eventuele gedwongen repatriëring haar leven nog bijkomend in gevaar wordt gebracht, wijst de Raad erop dat de aangevochten beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en verzoekende partij zich voor haar medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij ten slotte nog betwist bij haar initiële asielaanvraag te hebben voorgehouden dat zij ongehuwd zou zijn, merkt de Raad op dat uit de door verzoekende partij op 26 september 2000 – na voorlezing in het Bengaals – ondertekende vragenlijst blijkt dat zij bij haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk heeft verklaard ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (p. 2 en 3).

2.2.10. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Bangladesh een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde paspoort en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal in het gesloten centrum van Merksplas van 3 maart 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Bengaals en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT